



مستوليت متن و شکل بدوش نويسنده مضمون ميباشد، عقیده نويسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد



۲۰۲۶/۰۱/۱۶

آصف بهاند

د لنډيو اصلي منابع خلک دي

۲۹مه برخه

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۵۸مه برخه

له ما سره د لنډيو په راټولو کي چي ډېرزيارايستونکي او مرسته کونکي دي، هغه فرهنگي شخصيت بناغلي عبدالعزیز نايبي دي، ده يوځل بيا مهرباني کړي ده سل لنډی يي راټولي کړي او ماته يي رالېرلي دي. نايبي صاحب تر لنډيو مخکي د يوه خواړه پيام په ترڅ کي داسي راته ليکلي دي:

«گران استاده سلامونه، ارادت!

د عمر نوی پسرلی مو د تل په څېر له ثمر بک غواړم.

دا سل لنډی مې تازه راټولي کړي دي، که تاسو ته نوې ښکاري، نو د لنډيو په اړونده ليکنو کي ورڅخه گټه اخيستلی شي.

ستاسو روغتيا او سلامتي مې همېشني هيله ده.

په درناوی»

له نايبي صاحب نه په بيا، بيا مني سره، بايد ووايم چي د ده په رالېرلو لنډيو کي هغلنډی چي زما له پاره نوې دي، ما راخوندي کړي او يادي لنډی ستاسو درانه حضور ته وړاندي کوم:

ميني دي داسي لېونی کړم

سوچ مې په تا کي و په سپي وروخته

موري بنگري به په لاس نه کړم

چا چي راوري هغه بل وطن ته ځينه

ما ناممکنی چاري وکړي

لالی مې هېر کړ، ژوند ته بيا له سره شومه

مازديگر چيرته وي، چي نه وي

خوري وري زلفي په بام ولاړه ومه

د پانو شميره: له 1 تر 7

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې د ليکنيزې بني پاروالي د ليکوال په غاړه ده، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکي په څير و لولئ

ملنگه دوه کچکوله راوره
يو کي به مينه بل کي وينه درکومه
ما پسي کت او پرستن راوړئ
د ژمي شپه ورته کوڅه کي تېرومه
ليلو خبره يي که نه يي
يار دي ملگري خبروي له ملکه ځينه
لمونځ خو په هر جومات کي کېږي
زه د جانان له پاره کوز جومات ته ځمه
له موزيگي نه ورگه بڼه ده
چي نيمه شپه شي، لت په لت مي اړوينه
له زورور سره دي سر شه
لاليه زه دي بېچاره موندلي يمه
لاسونه غبرگ راڅخه پرې کړئ
چي د کمال جانان ور مي تکاونه
لاړل هغه وختونه لاړل
لکه طوطي چي مور او پلار ساتلي ومه
راځه، راځه چي خولگي درکړم
خاوري به درکړم، ما دروغ ويلي دينه
راشه په سترگو کي مي خوب شه
د بېلتانه شوگيرو ډير وهلي يمه
د موزي سترگي د لېوه دي
دا رډ کاته يي له غوايي زده کړي دينه
د کلي دننگي ونې پرې کړئ
بازان په تورو غرو پناه شول نه راځينه
د سترگو ټول نظر په ما که
ستا په ديدن پسي مي کړي دي مزلونه
د بختورو په نصيب وي
په تور ماښام د تورو سترگو ديدنونه
دا مخامخ دېواله وران شي
تانه پناه دي توري سترگي، سره لاسونه
د زره برجونه دي محکم کړه
زه د اوربل کلا ته، توپي خېژومه

د ادبلی * د گټې نه دی
د خټو ډکې پېښې په ما چاپي کوبینه
د دریا غږ یې لېونی کړم
تل یې په سرو لاسونو جگ نیولی وینه
د ملنګی جامه کې راشه
زه به په سور سالیو کې خیر دروباسمه
د دروازی د غږ اواز
تللی لالی رایادوی، غرقه دې کرمه
د بی غمی په خوب ویدهوم
بېلتون په مخ خپېره راکړه، ویش یې کرمه
دا موزیګی د اوږو گوډی
چې په خپېره یې وهم دورې ترې ځینه
په نیمه شپه له کوره ورکه
یاره لوچکه زه به تاته ناسته یمه
توله شپه تېره په جُرو کړي
د سهار لمونځ ته یې په زوره ویشومه
کومی دې پرې شه موزي چرګه
چې په مړوند یې وم ویده ویشنه دې کرمه
هلیکوپتر غوندي کړه شوه
د زره په سر یې په راکټو وویستمه
یار می توپک، زه یې مرمی وم
په تورو غرو یې وویستم، ورکه یې کرمه
تنخا دې خان سره سمبال کړه
لالیه زه دې په خندا منینه یمه
ځان دې په تورو چرسو تور کړ
خپلو ملګرو ته دې زه بدنامه کړمه
په نیمه شپه دې سلګی وکړي
یاره ناروغ یې که نیستی دې ژروینه
په اروپا کې دې ډیر ځنډ کړو
ورکبه منډن یې که قرضي دې کړي دینه
یار می ولور له وطن ورک کړ
د ځوانی عمره، په رواج دې تېرومه

زرگی می ستا له غېږې نه تلو
زه ستا شلیدلي ټیګري ورک له ملکه کرمه

نصیبه خور په دُنیا پروت یی
په گرځېدو درپسې زه سپین ږیری شومه

غږ یی اشنا راته ښکارېږي
په دې ملنگ می د جانان گمان راځینه

چې د سبا مُلا اذان کړي
څوک عبادت کړي، څوک منین رخصتوینه

په کوڅه غلی مه تېرېږه
جانانه ټوله دې په ننگ ولاړه یمه

خبرې کړې شونډې دې رېږدي
لکه سور گل چې د سهار شمال وهینه

سوال دې په کوم زیارت قبول شو
اوس یی رابنیه چې لنگر یی تودومه

په خان می شک شو جور منډن شوم
څوک چې درگوري په ما بد لگي مښه

وطن به ستا له تېسه پرېږدم
خلک به وایي له نیستی وتښتیدنه

وخت می په خولي لاسونه ایښي
په اشارو د دیدن خواست درته کومه

ستا به زما نه گیله کېږي
قسم دی یاره نظر بنده می ساتینه

یار می سورېږي، راوښيږي
پر ما ورېږي د سکروټو بارانونه

یار می د تلو څپلی په پښو کړي
زرگی می رېږدي اوس به واخلي قدمونه

اوس د پردې وطن گلاب شوي
د باد څپېږي په مخ خورم تا یادومه

چې پخواني وختونه یاد کړم
سر په بازو کړم، اوبنکې ښکته تویومه

چې سترگی پټي کړم، تا گورم
چې سترگی لوڅي کړم، خالي وي وطنونه

په تا په څنگه شپه تېرېږي
په ما چې شپه شي لېونی درېسي شمه

ټول مسافر وطن ته راغلل
يا يار خفه دی يا له قصده نه راځينه

بېلتون د ميني سوداگر دی
د اشنا قدر په اشنا پېدا کوينه

زه چې سهار له خوبه پاڅم
له کلیمي سره دی سمه يادومه

په مازديگر می جانان لارو
چې مازديگر شي، سترگی دواړه پټي کرمه

په طبيبانو نه رغېږم
زهر د ميني می په لېو څښلي دینه

چې مروندونو کی می تنگ وو
هغه بنگري می اوس څنگلو ته راځينه

اوس که راځي وختونه تېر دي
زما د مخ خالونه اوبنکو وړي دینه

اندېښنو جگ غرونه اوبه کړل
سلام دی ما ته وي په پېنو ولاړه يمه

زرگیه خوار شي، زه دی خوار کړم
تا په بي ننگه يار کی څه ليدلي دینه

جانانه ته ملامت نه يي
ملامت زه يم چې په تا به نازېدمه

وهه، وهه مخ می نغمي که
ماسره بنایي، چې ستا غېږي له راتلمه

ستا اشنايي د اوبو ورځ دی
چې چينارونه پکې ېږدم، اوبه يي وړينه

که دېوالگی وای، ما به رنگ وای
لالیه نه رنگيږي شوي نصیبونه

نصیب زما، يا می د يار دی
په اور دی وسوځي د دواړو نصیبونه

جانانه غم دی سور کافر دی
په ما د ژمي شپه په ويښه تېروينه

په زړه مي ته وي، خدای رانه کړي
اوس که تمامه دُنیا راکړي، څه به يې کړمه

په لالي پام کوه نازک دی
زما چي یار و، ما يې ډیر قدر کاونه

اب و دانه مي شوه تمامه
لیلا په زړه راکړل د تورو گوزارونه

زړه مي له ټولي دُنیا تور دی
سوال د مرگي راته کوه، چي خاورې شمه

په ما يې داسې لوبې وکړي
که اندازه يې لگېده اسمان لويښه

د بېلتانه راپسي مخ شو
يار يې جدا کړاوس مي کلي نه شرينه

د پلار او خوی هديره يوځای
د لور خو قبر هم په بل کلي کې وينه

د بېلتانه ماښام مي وژني
له کوره تللي خلک ولي نه راځينه

د سوي لاس پوښتنه کېږي
د سوي زړه پوښتنه هېڅوک نه کوينه

د لاس په کرښو کې مي نه وي
د بل نصیب وي، زه دې هسي خاورې کړمه

د زرگی خور راته جوړ يې
نه مي هېرېږي، نه مي بد درنه راځينه

چا ته به مړ لالی يادېږي
څوک له ژوندي جانان نه لاري بدلوينه

چي ډولې واخلي، ځای خالي شي
لکه دربار له پاچاهانو خالي شينه

ډولې مي ورو بيايه ساروانه
د دېوال خوا کې مي جانان سلگی وهينه

اوبښکي لمانځي دي، که بي لمانځي
زما په څيرې گربوان ځي، لمونځ پرې کومه

ادکه مور درنه لوگی شه
په پردی ژبه راته مه ليکه خطونه

جنگ خو د کلي منځ ته راغی
لالیه پورته شه چې ملا دي و ترمه
تن مي د ورک سړي باغچه ده
مېوه مي ټول خوري، اوبه يو نه راکوينه
په تورو غرونو يې پناه کړه
جینی لا هغسي دادا، دادا کوينه
په وطن بيا مازديگری دی
خاوري لالی دی سترگی چاته وارومه
کت له يې ډيري اوږې راغلي
د قام غمونه يې په زړه وو، دروند به وينه

* ادبېله: ۱ - نیمه پیسه، اتانیز، د تېرې زمانې یوه معمولي سکه. ۲ - د شېخ ملي د وېش مطابق د زمکې د تقسیم یوه برخه چې د نیمې روپۍ یا نیمې پچې برابر قیمت لري (پښتو ډیکشنري، قلندر مومند - قاموسونه).

نوربیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>